

Σκέψεις του Μητροπολίτη Αξώμης για τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Ο [Μητροπολίτη Αξώμης](#) κ. Δανιήλ, με κείμενο του αναφέρεται στον Πάπα και [Πατριάρχη Αλεξανδρείας](#) και Πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρο Β΄, με αφορμή και τα ονομαστήριά του. “Οι ιθαγενείς των αφρικανικών τόπων γνωρίζουν ποιος και πότε έχει κρατούμενα αγάπης. Και ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόδωρος Β΄ όχι μόνον δεν έχει κρατούμενα, αλλά σε κάθε περίπτωση ξανοίγει όλο του το είναι προς τον Άλλο, τον Πλησίον”, έγραψε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το κείμενο του Μητροπολίτη Αξώμης:

Ο Μακαριώτατος Πάπας και **Πατριάρχης Αλεξανδρείας** και Πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄, δικαιώνοντας το “και Πάσης Αφρικής” του τίτλου του, πασχίζει να επισκέπτεται τα πνευματικά τέκνα της δικαιοδοσίας του στον δικό τους τόπο, όσο

επώδυνο κι αν είναι αυτό εξαιτίας κοινωνικοπολιτικών ή κλιματολογικών συνθηκών, εφαρμόζοντας όχι μιαν ατελέσφορη ιεραποστολή, αλλά τα συναντά εκ του σύνεγγυς, ανακουφίζοντας (το κατά δύναμιν) τις πολλές και δυσεπίλυτες χρείες τους.

Είναι αλήθεια ότι δεν μπορεί να επιλύσει τόσα και τέτοια προβλήματα του ποιμνίου του στις τόσες και τόσες χώρες της αχανούς αφρικανικής ηπείρου. Αλλά μήπως και ο πατέρας της κάθε οικογένειας μπορεί να επιλύσει όλα τα προβλήματα των παιδιών του;;; Τι κάνει συνήθως ο κάθε γονιός; Τα αγκαλιάζει με στοργή, τα ασπάζεται παρηγορητικά, εν τέλει και μ' ένα λόγο: τα αναπαύει! Κι εκείνα γνωρίζουν ότι υπάρχει ο Πατέρας για να τα υποστηρίξει ηθικο-πνευματικά κυρίως, ενίοτε και υλικά!

Το ίδιο πράττει και ο Αλεξανδρινός Προκαθήμενος: **Αγκαλιάζει όλους τους εντόπιους**, είτε άρχοντες είτε αρχόμενους, τους τιμά, μπαίνει στις καλύβες τους, γονατίζει δίπλα τους, σκονίζεται από τις σκόνες της πονεμένης ή και ματωμένης (αλλά παν-ευλογημένης) γης τους, συγχορεύει όταν χορεύουν τριγύρω του, κλαίει μετά κλαιόντων, δέχεται τα δώρα του ενθουσιασμού τους, τρώγει από τα φαγητά τους. Έτσι σαρκούται εν τοις πράγμασιν, εδώ και τώρα, ο παύλειος λόγος: “Τοις πάσι γέγονα τα πάντα ίνα πάντως τινάς σώσω”! Τούτο τον λόγο ο Μακαριώτατος ουδέποτε ξεχνά και πάντοτε τον επαναλαμβάνει, σε αντίθεση με όσους αρθρώνουν θεολογία γραφείου και ιεραποστολή πληκτρολογίου.

Αυτές τις μέρες ο Πατριάρχης μας βρίσκεται για περιοδεία στην **Βόρεια Κένυα** και μάλιστα σε μιαν από τις πτωχότερες περιοχές της Αφρικής, την Τουρκάνα. Δηλαδή, κυριολεκτικώς, “εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω”, κατά το ψαλμικό λόγιο. Οι πτωχοί, αλλά διαρκώς χαμογελαστοί, άνθρωποι των φυλών, μαζί με τους φυλάρχους τους, αποδίδουν έκτακτες τιμές προς τον λευκό Πατέρα της μαύρης Γης! Ενθουσιώδεις, αγέρωχοι, ευπρεπείς και αξιοπρεπείς καθ' όλα! Κι εκεί, εν μέσω των τιμών, τού προσφέρουν στολίδια απ' τα στολίδια τους, χρώματα από τα χρώματά τους, καρπούς από τη γη τους, δηλαδή ό,τι καλύτερο μπορούν να έχουν μες στη φτώχεια τους! Τι θα έπρεπε ο Πατριάρχης να σκεφθεί ή να τους πει; “Μη μου φοράτε το καπέλο σας, διότι δεν ταιριάζει, οι δε εν πάσει τη κτίσει ορθόδοξοι ταλιμπάν θα ενοχληθούν” ή “Μη μου φοράτε τα περιδέραια της φυλής σας, διότι θα με ειρωνεύονται οι ρώσοι εισβολείς”; Πώς θα μπορέσει τότε ο Πατριάρχης να είναι Πατέρας όλων, όταν, στον τόπο εκείνον των αγέρωχων μορφών και των αθώων βλεμμάτων, αυτολογοκρίνεται και ψευτίζει;

Διερωτώμαστε όλοι κάθε φορά που συζητάμε, κλήρος και λαός: αλήθεια, τί ζήλεψαν (οι εισβολείς) και “μπούκαραν” σαν κλέπτες στην γη μας; Μήπως τα σκονισμένα και διαρκώς λερωμένα παπούτσια του Πατριάρχου μας, από τις

ιδρωτοποισιμένες πορείες του στα μήκη και πλάτη της Ηπείρου; Μήπως τώρα γνώρισαν για την Αφρική και τους έπιασε ο πόνος για τους κατοίκους της; Πάντως, η ιεραποστολή που επιχειρούν μες από τα φρούρια παλάτια τους ή τις θωρακισμένες λιμουζίνες τους, θα αποτύχει! Άλλοι είναι οι λόγοι, που δεν είναι του παρόντος να αναφέρουμε κατ' αυτήν την χαρούμενη για όλους εμάς ημέρα που εορτάζει ο Πατέρας μας τα σεπτά ονομαστήριά του!

Οι **ιθαγενείς των αφρικανικών τόπων** γνωρίζουν ποιος και πότε έχει κρατούμενα αγάπης. Και ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόδωρος Β΄ όχι μόνον δεν έχει κρατούμενα, αλλά σε κάθε περίπτωση ξανοίγει όλο του το είναι προς τον Άλλο, τον Πλησίον (τον κάποτε πολυτραυματία), γνωρίζοντας πώς ο Πρώτος γίνεται Έσχατος, πώς ζυμώνονται και πλάθονται ψυχές έτοιμες για να γνωρίσουν τον Χριστό της Αγάπης, πώς οι πτωχοί λαοί της πατριαρχικής δικαιοδοσίας του θα γίνουν Ουρανοπολίτες, νοιώθοντας ότι “οι εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού”!